

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (10.5 million in 1990, 11.5 million in 1995, 12.5 million in 2000, 13.5 million in 2005).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that people are living longer. The life expectancy at birth in the UK is 77 years for men and 81 years for women. This is an increase from 72 years for men and 76 years for women in 1950. The increase in life expectancy is due to a number of factors, including improvements in diet, lifestyle, and medical care.

Another reason for the increase in the number of people aged 65 and over is that people are having children later in life. This means that there are more people in the 65-74 age group than there were in the 1950s.

The increase in the number of people aged 65 and over has led to a number of challenges for the UK government. One of the main challenges is the increasing cost of social security benefits.

The cost of social security benefits has increased significantly since the 1950s. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people aged 65 and over, the increase in the cost of living, and the increase in the number of people who are unable to work. The government has a number of options for dealing with this increase in costs, including increasing taxes, reducing benefits, and increasing the state pension age.

One of the main options for dealing with the increase in costs is to increase the state pension age. The state pension age is currently 65 for men and 60 for women. The government is considering increasing the state pension age to 67 for men and 62 for women by 2020.

Another option for dealing with the increase in costs is to reduce benefits. The government has a number of options for reducing benefits, including reducing the amount of benefits, reducing the number of people who are eligible for benefits, and increasing the conditions for receiving benefits.

A third option for dealing with the increase in costs is to increase the state pension age. The state pension age is currently 65 for men and 60 for women. The government is considering increasing the state pension age to 67 for men and 62 for women by 2020.

The government has a number of options for dealing with the increase in costs, including increasing taxes, reducing benefits, and increasing the state pension age. The government is currently considering increasing the state pension age to 67 for men and 62 for women by 2020.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 68 for men and 63 for women by 2025, and increasing the state pension age to 69 for men and 64 for women by 2030.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 70 for men and 65 for women by 2035, and increasing the state pension age to 71 for men and 66 for women by 2040.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 72 for men and 67 for women by 2045, and increasing the state pension age to 73 for men and 68 for women by 2050.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 74 for men and 69 for women by 2055, and increasing the state pension age to 75 for men and 70 for women by 2060.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 76 for men and 71 for women by 2065, and increasing the state pension age to 77 for men and 72 for women by 2070.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 78 for men and 73 for women by 2075, and increasing the state pension age to 79 for men and 74 for women by 2080.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 80 for men and 75 for women by 2085, and increasing the state pension age to 81 for men and 76 for women by 2090.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 82 for men and 77 for women by 2095, and increasing the state pension age to 83 for men and 78 for women by 2100.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 84 for men and 79 for women by 2105, and increasing the state pension age to 85 for men and 80 for women by 2110.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 86 for men and 81 for women by 2115, and increasing the state pension age to 87 for men and 82 for women by 2120.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 88 for men and 83 for women by 2125, and increasing the state pension age to 89 for men and 84 for women by 2130.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 90 for men and 85 for women by 2135, and increasing the state pension age to 91 for men and 86 for women by 2140.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 92 for men and 87 for women by 2145, and increasing the state pension age to 93 for men and 88 for women by 2150.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 94 for men and 89 for women by 2155, and increasing the state pension age to 95 for men and 90 for women by 2160.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 96 for men and 91 for women by 2165, and increasing the state pension age to 97 for men and 92 for women by 2170.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 98 for men and 93 for women by 2175, and increasing the state pension age to 99 for men and 94 for women by 2180.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 100 for men and 95 for women by 2185, and increasing the state pension age to 101 for men and 96 for women by 2190.

The government is also considering a number of other options for dealing with the increase in costs, including increasing the state pension age to 102 for men and 97 for women by 2195, and increasing the state pension age to 103 for men and 98 for women by 2200.

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU • Kiraz Ağacı

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU 1977'de doğdu. Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde lisans, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo Televizyon Anabilim Dalı'nda yüksek lisans eğitimi gördü. 1997-2018 yılları arasında *Milliyet* gazetesinde çalıştı. Halen *T24* internet sitesinde yazmaya devam ediyor. Haber, yazı ve fotoğraflarıyla Musa Anter, Metin Göktepe, Abdi İpekçi gibi isimlerin adı taşıyan gazetecilik ödüllerini aldı. Çağdaş Gazeteciler Derneği ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Basın Özgürlüğü ödüllerine layık görüldü. *Bu Öğrencilere Bu İş mi Öğrettiler?: Öğrenci Muhalefeti ve Baskılar* (2013, Kemal Göktaş'la birlikte), *Beyaz Toros: Faily Belli Devlet Cinayetleri* (2013) ve *Devlet Dersi: Çocuk Hak ve İhlallerinde Cezasızlık Öyküleri* (2016) adlı mesleki kitaplara imza attı. İlk romanı *Mühür*, 2018'de yayımlandı. Ulaş Doğu'nun babasıdır.

İletişim Yayınları 2920 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 512

ISBN-13: 978-975-05-2947-4

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GÖKÇER TAHİNCİOĞLU

Kiraz Ağacı

Bölüm başlıklarında yapılan alıntılar:

- * "Beton zeminde mukavva kutular", "Kuş ve korna sesleri olacak dışarıda",
"Bütün ırmakları kurumuş bir dünya"
– Yılmaz Odabaşı'nın "Sorguda" şiirinden alınmıştır.
 - * "Salkım salkım tan yelleri estiğinde"
– Vedat Türkalı'nın "İstanbul" şiirinden alınmıştır.
 - * "Eriyen bedenimi düşünme"
– Grup Yorum'un "Bir Görüş Kabininde" şarkısından alınmıştır.
Sözler Savaş Ezgi'ye aittir.
-

Hatırlayanlara...

*kapıda sen ve tekir kedi;
sabah kederle çıkarken evden,
bugünden öptüm yarın için seni.*

*– Metin Altıok
(Esra ve kedilere...)*

1

HATIRLAMAK

*Senin olsun,
kalbim,
suya vuran ay ışığı,
ve çiçeklenmiş kiraz ağacı.*

– Federico García Lorca

Düşünebilme bankı

Ay denize vuruyordu.

“Bir hakkın olsa, tam şu yaşında tek bir hakkın, unutmayı mı yoksa hatırlamayı mı seçerdin?”

Hivda, dolunayın nasıl olup da bu kadar sarı görünebildiğine şaşkınlıkla bakıyordu. Dolunayın üzerinde görünen, uzakta da bir yaşamın sürdüğü hissini veren izlerin, küçüklüğünden bu yana kendisini ne kadar etkilediğini geçirdi içinden. Gözleriyle ay ışığını takip etti. Işığın yansımaları denizin bittiği yerde sonlanıyor, karanlığın bütününe bastırmaya yetmiyordu. Düşler ülkesinden gerçeğe dönme zorunluluğu canını sıktı. Karanlık gökyüzü, dolunayın görkemiyle dans eden, aralıksız göz kırpan yıldızlarla kıpır kıpırdı. Uzak kuzey rüzgârını teninde hissetti. Tam o sırada, benzer bir yaz akşamında kimler, neler yapıyordu acaba? Bunu düşünürken yanıtladı soruyu:

“Hatırlamak kendin olabilmek demek. Herkes eksik parçasını arıyor, öyle değil mi? Yaralandığı yerden yaşamımı yeniden kuruyor.”

Yanıtının etkisini kontrol edip, devam etti:

“Hem hatırlamamak, unutmak anlamına gelmiyor ki. Bin kere yaşasam, hepsinde hatırlamayı seçerdim. Hepsinde kim olduğumu, hangi yemeği sevdiğimi, saçımı yaz güneşinde na-

sıl toplarsam daha güzel olacağımı, kimin hangi hareketime sınırlı olduğunu, kimi üzdüğümü, kimin beni üzdüğünü, kalbimin ne zaman, nasıl kırıldığını... Hem hatırlayabileceğini bilmek güzel. Unutmuş olsam bile bir gün aklıma gelme ihtimali ne güzel.”

Dolunayın rengiyle eş saçlarını arkadan tutup ikiye ayırarak, sessizce örmeye başladı. Ne zaman derin düşünecek olsa saçlarıyla oynardı. Üzerindeki askılı mor elbise, beyaz teninin üzerinde yaşamın coşkusuna uyumlu bir bahar dalı gibi duruyordu. Saçlarının altına gizlenen omuzları, uzun boynu, büyük ve bazen laciverde, bazen gökyüzüne çalan alev mavisi gözleri, küçükken annesinin iştah şurupları vermesine sebep incecik beli, hafif kemerli ve o kemere rağmen küçük sayılabilecek burnu, nasılsa bazen açık kırmızı, bazen şarabi dudaklarıyla Hivda, daha küçükken kalabalık arasından hemen seçilirdi. Saçlarının yeni yeni kendine geldiğini geçirdi içinden. Nasıl olup da o acıyı anımsamadığını yeniden şaşırırdı.

“Belki de şanslısın Hivda, unutmak bazen büyük nimet,” dedi Belkis, sigarasından derin bir nefes çekerken.

“İnsan bütün bütün hatırlamıyor, bence buna üzülme lazım. Sadece bir etkiyi hatırlıyor. Sevdiğini, üzüldüğünü...” dedi Hivda. “Ashında, hatırlayabiliyorken unutmaya çalışmış kötü olan, şimdi anlıyorum. Sen de anlasan iyi olur Belkis, hem neyi unutmak istiyorsun ki?”

Ördüğü saçlarının karanlıktaki ışıltısının aydan kaynaklandığını düşündü. Parlaklığına şaşıtı. Ay, saçları böyle aydınlatabilir miydi? Küçükken ayın her halini, ayla ilgili her hikâyeyi severdi. Yeniay, ilk dördün, dolunay, son dördün diye öğretmişti babası. Sarılığının kendinden olmadığını, güneşin yansıması olduğunu. Belki saçlarına da ışık yansımıştı hep. Ayı bu kadar çok sevdiğini hatırlayabildiği için mi, yoksa ayın en parlak halinin görkeminden dolayı mı şimdi böyle dolunaya bakılabildiğini düşündü. Gözünde bir buluta dönüşen baba özlemiyile devam etti:

“Mesela şu an... Bu büyüğü ayı, denize düşen sarılığını, tam o sırada sordüğün soruyu anımsayabileceğim elbette. Ama otur-

duğum şu bankı, dizimin biraz ağrıdığını, oturmadan önce ne konuştuğumuzu, yoldan geçenleri, geçerken bakanları hatırlamayacağız. Unutmak için bunca çaba niye ki, zaten bu kadar az hatırlayabilirken. Binlerce an, dakika, milyarlarca saniye uçup kayboluyor evrende. Ama işte, bir an için olsun bu anlardan birini anımsama ihtimalinin olması, hatırlayabileceğini biliyor olmak geçmişteki bir anı, onu çok özleyorum. Bunu yapamamak korkunç, anlamıyorsun.”

Belkıs'ın aklına gözaltı günleri geldi. Unutmak istemişti. Hivda'nın dediği doğruysa, bunları da anımsamak gerekiyordu kendisi olabilmesi için. İşkencede kaybettiği arkadaşımı hatırladı bir anda. Hatırlayınca acı çekiyordu, var mıydı dahası? Ne faydası vardı? Unutmak ve yaşayabilmek istiyordu. Unutma arzusu yaşamak içindi.

İngiltere'nin en güneyindeki bu kent, Belkıs için uzun zaman önce yurt olmuştu. Geride bıraktığı yurdunu, alışkanlıklarını iç çekerek anımsadığı bir ev. Eylem alanlarına yeni yeni giden bir öğrenciyken tanışmıştı gözaltıyla. Âşık gibiydi arkadaşlarından birine, hep içinde kalmıştı. Bir arkadaşlarını işkencede kaybettikleri o gözaltıdan sonra yolları ayrılmıştı. Belkıs, birkaç yıl sonra hakkında yeniden gözaltı kararı çıktığını duyunca yurtdışına kaçmıştı. Arkadaşlarının bir bölümünün daha önceden geldikleri İngiltere'nin bu kentine, Brighton'a yerleşmişti. Siyasi sığınma istediği bu ülkeden dönüşün kolay olmadığını biliyordu. Ama memleketteki iklim değiştikten sonra dönebilmenin yolu açılmıştı. Şimdi uzun süredir yanında kalan Hivda'yla birlikte dönebilmenin hesabını yapıyordu. Geçen zaman boyunca ölümleri, düğünleri, sevinçleri, kasavetleri uzaktan izlemişti. Dönüş vakti yaklaştıkça, özlemenin anlamını Hivda'nın gelişinden sonra çok daha iyi kavradığını fark etmişti. Öyle soyut, tanımlanamaz bir duygu değildi. Anlıyordun kelimenin içini dolduran ruhu. Hivda'ya, “Bir eylemde kaçarken alınma düşen terleri anımsamakmış özlemek. İnsan, yokluğu kavrayınca anlıyormuş varlığın kıymetini,” diye anlatmıştı.

Şimdi vuslat yaklaşıyordu ama kederini artıracak bir sevinç gibi görüyordu bu kavuşmayı. Buluşabileceğini bilerek, sevinç-

le o günü bekleyerek kavuşmanın anlamı vardı. Artık telafisi olmayan, zamanı yüzüne vuran kavuşmaların kederli olduğunu anlamıştı.

Hivda, “Belki de beni unutmak istiyorsundur,” diyen Belkıs’ı gülümseyerek yanıtladı:

“Hatırlamadığım o kadar çok ki, bir de seni hatırlamamaya inan yerim yok. Herkesin hafızası dolar, benim unutma alanım dolu.”

Saçlarını örmeyi bırakıp sigara yaktı, karanlığa doğru derin bir nefes savurdu. Belkıs, ısrarcıydı:

“Ben yine de unutabilmeyi isterdim. Sen unuttuğun için böyle konuşuyorsun, bense hatırladığım için. Hatırlıyorsan şimdi unutmak isteyecektin. Tek farkımız var. Unutmayı seçmedin. Ben seçme hakkımız olsa diye diyorum. Bak bu Batılılar düşleri bile unutmaya meyillidir. Afrika yerlileri ise hayatın devamı sayar düşleri, gerçek sayar. Ben de Batılı oldum sayılır. Ne diye sürekli gerçekle boğuşacağız Hivda?”

Hivda, bir nefes daha çekip üfledi karanlığa:

“Unutmayı istemezdim. Sen, şimdi sen olabileceğini mi sanıyorsun unuttuğunda? Birini nasıl sevdiğini bile bilmezsin. Nereden yaralandığımı... Yaşamak ve ölmek gibi unutmakla hatırlamak... Kendini dünyaya fırlatılmış gibi mi bulmak istiyorsun? Unutmak istemezdim.”

“Neyi hatırlamamak istediğimi biliyorum. Hem geçmiş ya da gelecek sadece bir hayal değil mi? Hem istesek de çıplak mıyız o kadar, istediğimizi unutuyoruz, yok gibi davranıyoruz, yalan mı?”

Hivda, derin bir nefes aldı:

“Bir hayatım vardı, çıplak biçimde görmek istiyorum onu, hangi gölgelerin geçmişimde gezindiğini, nereden kopup geldiğimi bilmek istiyorum. Rüyanda gördüğün kişinin kim olduğunu bilmiyorsun, düşünsene. Kimi niye özlediğini anlamıyor sun. Kendin değilsin. Hem aslında çıplak olmasan da biliyorsun. En çok unutmak istediğin, en çok hatırladığın olmuyor mu hep? Hatırlamak gerekiyor. Yoksa her şey birbirine benzer. Dünya zaten bir benzerlikten ibaret.”

Son söylediğini nereden hatırladığını düşündü, bulamadı...

Hivda'ya daha gelmeden anlatıldığı gibi, kim olduğunu, neden burada olduğunu, geçirdiği süreci net biçimde anlatmıştı Belkis. Uzun bir zamanı hatırlamıyordu Hivda. Çocukluğu, ilkgençliğinin belirli bir dönemi aklındaydı. Ama zaman tam orada donmuş gibiydi. Sonrasını, üniversiteye gidişini, olanları, buraya gelmeden önceki yaşadığı günlerin büyük bölümünü bilmiyordu. Hiçbiri yoktu. Bir süre Ankara'da tedavi görmüştü. Arkadaşlarının ısrarıyla yurtdışına çıkabilmesi için özel izin alınmış ve İngiltere'ye gelmişti. Ancak buradaki tedavi, istedikleri gibi hızlı sonuç vermemişti. Zamanın donduğu o günden, yeniden saatin işlemeye başladığı güne kadar geçen süreye dair büyük parçalar kayıptı hâlâ. Ankara'ya dönecekti Belkis'la.

Belkis, "Hadi artık eve gidelim de çay içelim," diye kesti sohbeti.

Hivda, sigarayı bitirdikten sonra oynamayı sürdürdüğü saçlarının ayın ışığı ile parlamasına son kez baktı. Eskisi gibi güzel göründüğünü geçirdi içinden. Saçlarını arkaya atıp ayağa kalktı.

"Gidelim de uyuyayım artık. Belki de aklım fikrim yerine gelir."

Bütün sahili, ay ışığını ve denizi, hemen her yaz akşamı oturdukları bu banktan izlemek mümkündü. Hivda'ya yürüyüş yaptırmak için çıktıkları akşamlar mutlaka bu bankta son buluyor, burada çoğunlukla susarak denizin karanlığını izliyor, sadece dalga seslerinin bozduğu sessizlikte düşünceler içinde kaybolabilme şansını buluyorlardı. Bazen de işte böyle birkaç düşündürücü cümle, zihinden fıskıran birkaç yargı ile iç seslerinde tartışıyorlardı. Kentin en güzel yeri seçmişti Hivda, oturdukları bu bankı. Bir isim de vermişti: Düşünebilme bankı.

Belkis'la derin bir arkadaşlık kurmuştu. Bilmediği bir filmi bütün detaylarıyla yeniden dinlemek için her gün sorularla geliyordu Hivda. Bıkmadan yanıt alabileceğini biliyor, güvenmenin sadece deneyimle ilgili olmadığını da anlıyordu. Ve her sabah ve akşam, denizi izlemek istiyordu.

Göz alabildiğine uzayan, kum ve küçük çakıl taşlarıyla do-

lu, bankların bulunduğu yürüyüş yolundan merdivenle inilebilen sahil, Hivda'nın ikinci evi gibiydi. Sahile paralel uzanan, caddeyle sahili ayıran bu geniş yürüyüş yolunda aralıklarla konulmuş, hemen önünde sadece yol boyu uzanan ferforjeler vardı. Aralarda, uzaktan yaklaşan gemilerin yolunu gözleyenler hâlâ varmış gibi konulmuş tek göz dürbünler, martıları, uzak sandallarda eğlenenleri, belki denizin üstüne bir anlığına çıkıp dünyaya birkaç saniye bakan balıkları izlemeye yarıyordu. O banklardan, sahili ve denizi bitimsiz bir sonsuzluk gibi izlemek mümkündü. Yürüyüş yolunun hemen yanındaki caddeye açılan dar sokakların her birinden, önce denizin kokusu, sonra martıların gürültüsü, sonra da denizin görüntüsü geliyordu. Hivda, geldiğinden bu yana sokak başlarında havayı içine çekiyor, martılara kulak kesiliyor ve sokağın sonuna geldiğinde denizi görebilmenin mutluluğunu yaşıyordu. En çok sokaklarını sevmiştii kentin.

Ayağa kalktıkları sırada uzakta patlayan bir havai fişegin gecenin içinden denize doğru süzülmesiyle irkildi Hivda. Gözünün önüne, yıkarıdan aşağıya akan alevler geldi birden. Kıpırdamadan durdu. Aklındaki görüntünün ne olduğunu seçemedi yine. Belkıs'ın garip baktığını ve düşeceğini sanarak koluna girdiğini fark etti. Yürüdü. Caddeden, evin bulunduğu dar sokağa yönelirken sigara içmekle yetindiler. Dışarıdan incecik gözüken, içine girdikçe şaşırtıcı derecede büyüyen, pervazları Ortaçağ'da yaşadığın hissi veren binanın basamaklarını ağır adımlarla çıktılar.

Hivda, küçük ve ışık almayan odasına girdiğinde ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bilmiyordu. Ağır ağır pantolonunu çıkarırken bacaklarındaki yaralara baktı. Bacaklarını küçükken çok sevdiğini ve güzel bulduğunu düşündü. Sonraları da bu duygudan utandığını... Anımsayabildikleriyle avundu bir anlığına.

Yara izlerine baktı. Beyaz teninin altına, koyu renkte, pütürlü bir levha yerleştirmişlerdi sanki. Açık yara ne kadar iyileşirse iyileşsin, derisinin o kısmı kendisini asla tamir edemiyor, asla unutmaması gerektiğini söyler gibi her iki bacağının üst kısım-